

Laten we even kennismaken?

Xanuul is een vzw in de streek van Hasselt. Sinds 10 jaar is die werkzaam in lagere scholen om kinderen vertrouwd te maken met honden. Er wordt hen aangeleerd hoe men een goed baasje kan zijn of later worden. En ook hoe men dat soort incidenten kan vermijden die nog al te vaak de krantenkoppen halen. Deze animaties zijn het resultaat van een lange, weldoordachte werkwijze. The News werd ontvangen door Annick in haar tuin samen met haar honden en zij vertelde ons haar verhaal.

■ Xanuul is wel een heel vreemde naam!

De naam is een beetje symbolisch, hij staat voor de eerste en de laatste letters in de namen van de honden waarmee Monique en ik, dit alles begonnen zijn. Xanthippe voor de Briard van Monique, Sjuul voor mijn Bearded Collie. Xanthippe heeft ons jammer genoeg verlaten maar Sjuul (12,5 jaar) is nog steeds van de partij samen met Emmelot (7 jaar) en Jitske die nog maar 1 jaar oud is.

■ Wat beoogt Xanuul precies?

Het schoolproject « Goede Hondenbaasjes » is ontstaan in de jaren 2000. Het ging over een ludiek opvoedkundig project dat toen speciaal was aangevraagd door de Jeugdgemeenteraad. De Provincie Limburg heeft dan de aanzet gegeven om een programma op te starten speciaal om kinderen in het basisonderwijs te leren hoe zich te gedragen in aanwezigheid van een hond. Eerst werd hiervoor beroep gedaan op Marleen Bouckaert, stichtster van de vzw Chakka Team, die toen een dergelijk programma ontwikkeld had, geïnspireerd door de Amerikaanse Delta Society. Marleen en haar vrijwilligers team waren vooral in West-Vlaanderen werkzaam. Verplaatsingen waren niet zo gemakkelijk. Daardoor is het idee gegroeid animatoren op te leiden in onze regio. Monique en ik volgden les op dezelfde hondenschool en wij hebben toen beslist hiertoe samen een opleiding te volgen.

■ U spreekt hierbij over een opleiding?

Jawel. Het volstaat zeker niet een hond te hebben en ermee naar een hondenschool te gaan, om dan ook activiteiten te gaan doen in scholen! Wat men kan en mag doen met kinderen in functie van hun leeftijd, hun sociaal-cultureel milieu, hoe men moet omgaan met een hond in een omgeving die soms heel druk en luidruchtig kan zijn, hoe men moet reageren op overenthousiaste kinderen, op hun emoties, hun uitbundigheid, hun angsten... wel dit alles leert men in die opleiding, die deels praktisch en deels theoretisch is, met stages in de klas, en op het einde een officiële erkenning.

■ U bent pedagoge geworden?

Nee, die pretentie heb ik niet. Ik heb oorspronkelijk wel een opleiding kleuterleidster gevolgd. De wereld van de kinderen en hoe men ermee moet omgaan, dit kende ik eigenlijk al een beetje.

■ Hoe verloopt een dergelijke activiteit in de klas?

Alvorens langs te gaan, moeten de kinderen en hun familie op de hoogte gebracht worden van het bezoek. De klas wordt erop voorbereid en op deze manier kom ik ook aan heel wat interessante informatie (over allergieën, angsten, bepaalde culturele aspecten...). Ik wil een schoon lokaal (en geen hoekje op de speelplaats naast de vuilbakken) waar voldoende ruimte is (wij moeten erin kunnen bewegen maar ook mijn honden moeten ergens kunnen op rust komen) en dat afgesloten is (niet een gang waar over en weer geloopt zowel de kinderen als de honden zou kunnen storen). De leraar moet er uiteraard bij zijn.

Ik installeer eerst mijn materiaal. Dan haal ik er de honden bij die braaf op hun plaats blijven wanneer de kinderen binnenkomen en gaan zitten. Iedereen wordt voorgesteld en wij kunnen dan aan de slag gaan.

■ Zijn er kinderen die schrik hebben?

Ja, en dat is normaal. Een aantal ervan heeft nooit een hond gekend thuis of in hun omgeving, of zijn niet gewoon ermee om te gaan. Anderen kunnen dan weer eens een slechte ervaring gehad hebben. Je moet dit een plaats geven en ervoor zorgen dat zij zich niet belachelijk gemaakt voelen door de anderen. Nooit of nooit zou ik een kind verplichten een hond aan te raken indien het daar geen zin in heeft. Ik let erop dat het kind dan niet recht-

streeks in contact komt met het dier, dat het ergens hoger zit (op een tafel bijvoorbeeld) achter de andere leerlingen. En vaak, eenmaal gerustgesteld naar het einde toe van het bezoek, vragen die kinderen dan zelf of zij de hond eens mogen strelen!

■ Met welke leeftijden werkt u?

In het begin gingen wij naar alle klassen van het basisonderwijs: van het kleuter- naar het einde van het lager onderwijs. Dit was teveel, zowel voor ons als voor de honden. Momenteel ben ik alleen om dit allemaal te doen. Ik houd mij dus nu aan de eerste vier jaren van het lager. Ik zie gemiddeld 4 klassen per week, 3 weken per maand. De honden moeten het leuk blijven vinden en mogen zich niet gedwongen voelen. Zij moeten ook hun hondenleven kunnen leiden thuis en zich kunnen uitleven buiten.

■ En hoeveel kinderen neemt u in een keer?

Er zijn er zo gemiddeld 25. Naargelang de scholen en het aantal leerlingen, beperk ik mij soms tot een groep van 15 om dan weer eens te werken met een grotere groep dan 25.

■ Hoelang duurt een bezoek?

In principe 50 minuten, even lang als een lesuur, maar meestal loopt het wel een beetje uit.

■ Waarom werkt u met Bearded Collies en hoe selecteert u die?

Jk heb altijd van dit ras gehouden. Toen ik hiermee begonnen ben, had ik juist een Bearded Collie. Ik koop de honden bij een fokker die ik goed ken en die precies weet wat ik ermee wil gaan doen. Hij helpt mij bij het zoeken van de juiste puppy's in het nest, maar ik heb hierbij wel het laatste woord. Dan zorgt hij ervoor dat de pup al goed gesocialiseerd wordt tot wanneer ik hem kom halen.

■ Wat leren de kinderen hiermee?

Zij leren het dier respecteren en zijn taal verstaan. Kinderen vinden het heel leuk het gedrag van de hond te decoderen en te begrijpen. Zij leren dat de hond zijn eigen noden heeft, zijn eigen zin en zijn eigen angsten. Dat een hond niet hard moet aangepakt worden om te gehoorzamen. Ik heb noch zin noch het recht eigenlijk, om aan een kind te zeggen dat hun ouders het misschien fout doen met hun hond... Maar doordat zij zien dat ik heel zacht praat met mijn honden en deze mij toch gehoorzamen, denk ik dat kinderen hierover toch gaan nadenken. En daar ben ik dan weer blij om.

Bedankt Annick, doe zo voort en een grote aai voor Sjuul, Emmelot en Jitske !